

2. PLUK ÚTOČNÉ VOZBY VE VYŠKOVĚ

II. pluk útočné vozby vznikl 15. 9. 1935 a nejprve podléhal velitelství milovické brigády útočné vozby. V době vzniku se skládal z I. praporu (1. rota tančků a obrněných automobilů, 2. a 3. rota lehkých tanků), II. praporu (4. až 6. rota lehkých tanků), III. praporu (7. až 10. rota lehkých tanků) a náhradního praporu. Poslední rota každého praporu byla rámcová a technikou v této době disponovala pouze 1. rota v podobě 9 tančků a 6 obrněných automobilů. První lehké tanky pluk obdržel až v lednu 1936. Jednalo se o 18 ks LT-35. Celkově do září 1938 obdržel 49 tanků tohoto typu. II. pluk útočné vozby prošel mnoha organizačními změnami, zejména v roce 1936, kdy došlo k vytvoření 1. motocyklové roty, později i 2. motocyklové roty. Další změnu v organizaci a číslování jednotek si vynutilo sloučení samostatných kanónových rot. Ve stejné době pluk přešel od rušené brigády útočné vozby do podřízenosti velitelství brněnského III. sboru. Poslední reorganizace byla provedena k 15. 9. 1938. Ze složení I. praporu byly opětně vyjmuty tankové roty, které se včlenily do II. praporu. Současně realizované vytvoření další tankové roty umožnilo vytvoření nového IV. praporu o třech tankových rotách, v důsledku čehož byl stávající kanonový prapor přečíslován na V. prapor. Konečná organizace pluku byla následující: velitelství pluku s pomocnou rotou, I. prapor (1. a 2. motocyklová rota, 3. rota tančků a obrněných automobilů), II. prapor (4. až 6. rota lehkých tanků), III. prapor (7. až 9. rota lehkých tanků), IV. prapor (10. až 12. rota lehkých tanků), V. prapor (13. až 15. kanonová rota) a náhradní prapor.

Ve velení pluku a jemu podřízených praporů se vystřídala celá řada důstojníků. Jejich přehled je uveden v příspěvku Jiřího Fidlera publikovaném ve Sborníku VVŠ PV, ročník 1992, číslo 2, řada „C“ pod názvem „Pluk útočné vozby 2 (1935–1939)“. K 15. 9. 1938 se jednalo o následující funkcionáře:

velitel pluku: plk. pěch. Josef Studený
velitel I. praporu: pplk. jezd. Bohumil Kaprál
velitel II. praporu: pplk. pěch. Bohuslav Příkryl
velitel III. praporu: mjr. pěch. Josef Sovadina
velitel IV. praporu: mjr. pěch. Josef Vrkoč
velitel V. praporu: pplk. pěch. František Ellinger
velitel náhradního praporu: pplk. pěch. Antonín Haňák

Podle našich poznatků pluk při květnových mimořádných opatřeních asistenční jednotky do pohraničí neodesílal. Jednotky určené k doplnění 2. rychlé divize operovaly v blízkosti Litovle. Počátkem srpna 1938 od pluku k udržení pořádku ve zněmčelém pohraničí odjely tři čtyři obrněných automobilů, dvě motocyklové čety a jedna četa tančků do Šumperku, Bruntálu, Hustopečí a Hranic, přičemž další dvě čety lehkých tanků byly v pohotovosti v Přáslavicích.

Motorizovaný převážný oddíl 2 opustil vyškovská kasárna 13. 9. 1938 a teprve 29. září se všechny jeho jednotky soustředily u Moravských Budějovic. V průběhu října operoval v blízkosti Vyškova a následně se přesunul k východoslovenským Sečovcům. Od 4. do 10. 11. 1938 se před předáním Košic Maďarsku podílel na udržování pořádku ve městě. Potom odjel na Podkarpatskou Rus. Zde přešel do podřízenosti 12. divize a usadil se ve Svalavě. Mimo jiné se zúčastnil lednových potyček s maďarskou armádou, ve kterých ztratil obrněný automobil vz. 30. Na východě republiky setrval až do 15. 3. 1939 a jako jeden z posledních útvarů čs. armády ustoupil na Slovensko, kde byl odzbrojen a jeho příslušníci odesláni do mateřské posádky.

Prapor lehkých tanků 3 odjel z Vyškova několik dnů po MPO 2. Nejprve se nacházel v podřízenosti 2. rychlé divize, která se od 13. 9. 1938 soustřeďovala v prostoru Olomouc–Litovel. Dne 25. září ale bylo přijato rozhodnutí o jeho odvelení ke 4. rychlé divizi. Proto se svými 40 tanky 26. září opustil 2. rychlou divizi, téhož dne dorazil ke 4. rychlé divizi a rozmístil se v prostoru Budislav – Hlavnov – Předboř. Následně byl 29. září odeslán zpět ke 2. rychlé divizi do Jaroměřic nad Rokytnou, s níž 4. října v dopoledních hodinách zahájil přesun do Vyškova. Zde byl ale odpoledne odeslán k posílení 3. rychlé divize do Nitry, kam dorazil 5. října. Ze Slovenska se vrátil až 19. 12. 1938. Předtím se nacházel převážně v Hlohovci a krátce před svým návratem i v Bratislavě. Na Slovensku zůstala pouze jeho 2. rota, která již od konce října se svými 13 tanky působila na východním Slovensku a později i Podkarpatské Rusi u Sečovců, Užhorodu a Mukačeva. Zde byla podřízena 12. divizi a v březnu 1939, částečně společně s jednotkami MPO 2 (jedna četa), částečně samostatně, ustoupila do Humenného a Prešova, kde její vozidla převzala nově vzniklá slovenská armáda.

Po demobilizaci a postupném návratu většiny jednotek do mírové posádky, kromě MPO 2 a Praporu LT 3, pluk pokračoval v plnění výcvikových úkolů až do 15. 3. 1939. S příchodem německých okupačních jednotek však jeho činnost postupně ustala. Již k 31. 3. 1939 došlo ke zrušení „bojových“ rot a praporů v rámci pluku a jejich agendu převzal náhradní prapor. Při předávání vyškovských kasáren došlo koncem března 1939 k incidentu mezi německými strážnými a vyklízejícími čs. vojáky, přičemž byl zbloudilou střelou ze samopalu v budově V praporu usmrčen zástupce výkonného rotmistra 13. roty čet. asp. František Minařík, připravující k předání sklad materiálu své jednotky. Existence pluku se završila 20. 7. 1939, kdy byl vydán poslední plukovní rozkaz. Formálně svoji činnost ukončil k 31. 7. 1939, stejně tak jako ostatní útvary čs. armády.

Vitání 2. pluku útočné vozby ve Vyškově, zřejmě 28. října 1936

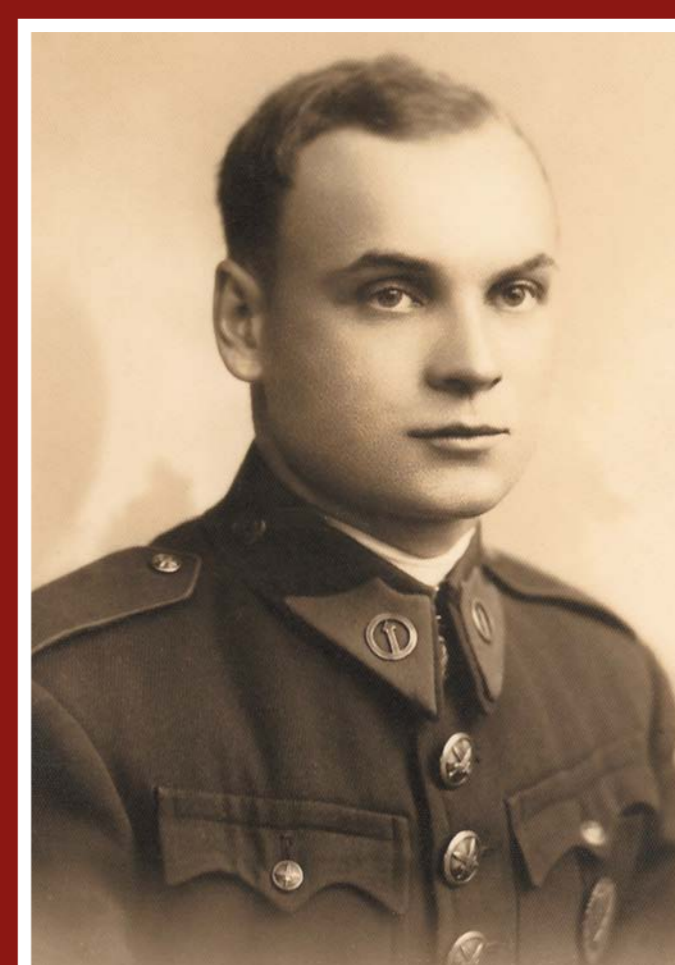
Návštěva Edvarda Beneše ve Vyškově

Nováčky v PUV2 po dvaceti dnech vojny

čet. asp. František Minařík

Vojín 2. pluku útočné vozby – na náprsní kapse výkonnostní odznak pro střelce z lehkého kulometu